

พระคุณ
พ่อแม่
ยากแท้
จะทดแทน

รายนามผู้จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน

นายจเร	เอมะศิริ		20 เล่ม
นางสาวสุธิยา	เอมะศิริ		20 เล่ม
นางสาวสุชาดา	เอมะศิริ		20 เล่ม
นางสาวสุชาดา	พุทธิประเสริฐ	และครอบครัว	20 เล่ม
นางเครือวรรณ	วงศ์ชัยสุริยะ	และครอบครัว	35 เล่ม
นางวรลักษณ์	กอบหิรัญกุล	และครอบครัว	10 เล่ม
นายวิรุฬห์	ศรีรัตนกมล	และครอบครัว	10 เล่ม
นายบุญสม	สวนยะเสรี		20 เล่ม
นายชุณห์ ~ นางศิรินันท์ บุญยก			200 เล่ม
นางสาวจติยากร	วุฒิกุล	และครอบครัว	10 เล่ม
นายประจักษ์	ชัยลิ้นฟ้า	และครอบครัว	10 เล่ม
นางศศิธร	สุดชูเกียรติ	และครอบครัว	10 เล่ม

ข้าพเจ้าตั้งจิตอุทิศผล บุญกุศลนี้แผ่ไปให้ไพศาล
ถึงมารดาบิดาและอาจารย์ ทั้งลูกหลานญาติมิตรสนิทกัน
คนเคยร่วมทำงานการทั้งหลาย มีส่วนได้ในกุศลผลของฉัน
ทั้งเจ้ากรรมนายเวรและเทวัญ ขอให้ท่านได้กุศลผลบุญนี้เทอญ

พระคุณ

พ่อแม่

ยากแท้จะทดแทน

บทนำ

ด้วยการยึดถือการเผยแผ่พระพุทธศาสนาเป็นสำคัญ ทางคณะผู้จัดทำเห็นว่า พระพุทธพจน์ของพระสัมมาสัมพุทธ-เจ้า ที่แปลโดยพระถังซำจั๋ง ว่าด้วยพระสูตร พระคุณพ่อแม่นี้ยากแท้จะทดแทน เป็นสัจธรรม มีสาระประโยชน์ และเนื้อหามิได้เปลี่ยนแปรไป แม้ระยะเวลาล่วงเลยไปกว่าสองพันปี จึงร่วมใจกันจัดพิมพ์พระสูตรบทนี้เพื่อให้ความรู้เป็นธรรมทานแด่ผู้ศรัทธาในพุทธศาสนา

ซึ่งพระถังซำจั๋งนามเดิมว่าเฮียนจัง แซ่ตั๋น ราว พ.ศ. ๑๑๔๕ สมัยถังไท่จงฮ่องเต้ ได้ออกเดินทางไปประเทศอินเดีย ตรงกับสมัยพระเจ้าหรรษาวรรธนะ ได้ศึกษาพุทธศาสนาและนิกายต่าง ๆ ๑๘ นิกาย ที่มหาวิทยาลัยนาลันทา ซึ่งเป็นสถานศึกษาฝ่ายมหายาน เป็นระยะเวลา ๑๕ ปี เรียนกับท่านอาจารย์ศีลภัทรองค์อธิการบดี หลังจากกลับประเทศจีน

ท่านได้นำหนังสือพระไตรปิฎกมาแปลจากภาษาสันสกฤต มาเป็นภาษาจีนจำนวนกว่า ๖๐๐ เล่ม และมีคำสอนของ องค์พระศาสดากล่าวแก่พระอานนท์ บริบทว่าด้วยเรื่องของ บุพการี เป็นการรำลึกถึงพระคุณของบิดามารดาที่เลี้ยงดูเรามา เรียกว่า **พระสูตรพระคุณพ่อแม่ยากแท้จะทดแทน** รวมอยู่ ด้วย ซึ่งพระสูตรบทนี้มิได้ปรากฏในคำสอนของฝ่ายหินยาน

อนึ่ง ท่านพระธรรมาจารย์กุมารชีพ ก็ได้รับพระราช-โองการจากเจ้าผู้ครองนครรัฐฉิน ให้แปลพระสูตรเรื่องนี้ เช่นกัน

การยกย่องบุพการี เป็นสิ่งที่บุตรและธิดาควรกระทำ จะนำมาแต่ความสุขความเจริญ มาสู่ผู้ปฏิบัติตลอดไป สาธุ สาธุ สาธุ

สารบัญ

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ประทับอยู่ ณ เชตวันอนาถบิณฑิการาม แห่งเมืองสาวัตถี พร้อมด้วยพระภิกษุ ๒,๕๐๐ รูป และเหล่าคฤหัสถ์ผู้ศรัทธาอันสูงยิ่งอีกประมาณ ๓๘,๐๐๐ คน บัดนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าได้เสด็จออกจากเชตวันอนาถบิณฑิการาม นำพระสาวกและบรรดาคฤหัสถ์ทั้งหลายเดินทางมุ่งสู่ดินแดนทางตอนใต้ ระหว่างทางได้ทอดพระเนตรเห็นกระดูกมนุษย์กองหนึ่ง เมื่อทรงพิจารณาแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าได้น้อมพระวรกายก้มลงกราบกองกระดูกด้วยความเคารพ พระอานนท์ซึ่งเป็นพระอุปัฏฐาก เห็นดังนั้น ก็ให้รู้สึกแปลกใจจึงได้พนมมือกราบทูลถามพระผู้มี-พระภาคว่า

"ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระองค์เป็นสัพพัญญูทั้งสามโลก เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งมหาเมตตา มหากรุณา ต่อ

"

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
พระคุณของแม่
จักกระทำทดแทน
ได้อย่างไร พระเจ้าข้า

"

สัตว์โลกทั้งหลาย เป็นที่เคารพของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เหตุไฉนจึงมากราบไหว้กองกระดูกเช่นนี้ หรือเพราะมีกรรมอันใด พระเจ้าข้า"

"ดูกรอานนท์ จริงอยู่ แม้ท่านเป็นอัครสาวกเอกของเรา ออกบวชเป็นผู้ไม่ครองเรือน แต่ก็ยังรู้ไม่กว้างขวาง กระดูกกองนี้อาจจะเป็นบรรพชนของเรา เป็นบิดามารดาเมื่อครั้งอดีตชาติที่ผ่านมา ซึ่งล้วนมีมูลปัจจัยด้วยเหตุนี้ เราจึงได้เคารพกราบไหว้ ดูกรอานนท์ เธอจงนำเอากระดูกกองนี้แบ่งออกเป็นสองส่วน หากเป็นกระดูกของบุรุษเพศ กระดูกนั้นจะเป็นสีขาวและหนัก หากเป็นกระดูกของสตรีเพศ กระดูกนั้นจะเป็นสีดำและเบา"

พระอานนท์กราบทูลว่า

"ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขณะที่บุรุษเพศยังมีชีวิตอยู่ เขาเหล่านั้นสวมอาภรณ์ รองเท้า และหมวกท่าทางเคร่งขรึมมองอาจเห็นแล้วย่อมรู้ได้ทันทีว่าเป็นบุรุษ ส่วนสตรีเพศนั้นเล่าขณะยังมีชีวิตอยู่ เธอผัดหน้าทาแป้งใช้เครื่องหอมชโลมกาย เมื่อเห็นการแต่งกายย่อมรู้ได้ว่าเป็นสตรี แต่มาบัดนี้ถึงกาลดับล่วงแล้วกลายเป็นกองกระดูกซึ่งคล้ายกัน ข้าพระองค์จะจำแนกกองกระดูกเหล่านี้ได้อย่างไร พระเจ้าข้า"

"ดูกรอานนท์ หากเป็นบุรุษเมื่อครั้งยังมีชีวิตได้เข้าวัดฟังธรรม ถือศีลบูชาพระรัตนตรัย สวดพระนามพระพุทธา ดังนั้นกระดูกจึงมีสีขาวและหนัก ส่วนสตรีนั้นสติปัญญามักเป็นรองบุรุษเพศ จิตใจและอารมณ์จึงอ่อนไหว ทำให้ตกสู่ห้วงความหลงใหลในความรักผูกพันได้มากกว่า ทั้งยังต้องรับภาระอันหนักในการให้กำเนิดและเลี้ยงดูบุตร ซึ่งเป็นความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของสตรี เมื่อให้กำเนิดบุตรหนึ่งคน ต้องให้น้ำนมเลี้ยงลูก ซึ่งน้ำนมนั้นกลั่นออกมาจากสายเลือดจำนวนมาก ลูกหนึ่งคนดื่มนมแม่แปดไหสี่เหยือก ทำให้สตรีเพศสุขภาพไม่สู้แข็งแรง ร่างกายผ่ายผอมและซีดเซียว ผิวพรรณหยาบกร้านเป็นริ้วรอย กระดูกจึงเป็นสีดำ และมีน้ำหนักเบาเช่นนี้แล"

พระอานนท์ได้ฟังดังนั้น รู้สึกซาบซึ้ง น้ำตาไหลด้วยความรู้สึกสำนึกเสียใจ ครั้นแล้วจึงกราบทูลถามพระผู้มีพระ-ภาคว่า

"ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระคุณของแม่ จักกระทำทดแทนได้อย่างไร พระเจ้าข้า"

พระผู้มีพระภาคตรัสเทศนาแก่พระอานนท์ว่า

"บัดนี้ ท่านทั้งหลายจงสดับฟัง เราจะเทศนาแยกแยะเป็นลำดับ"

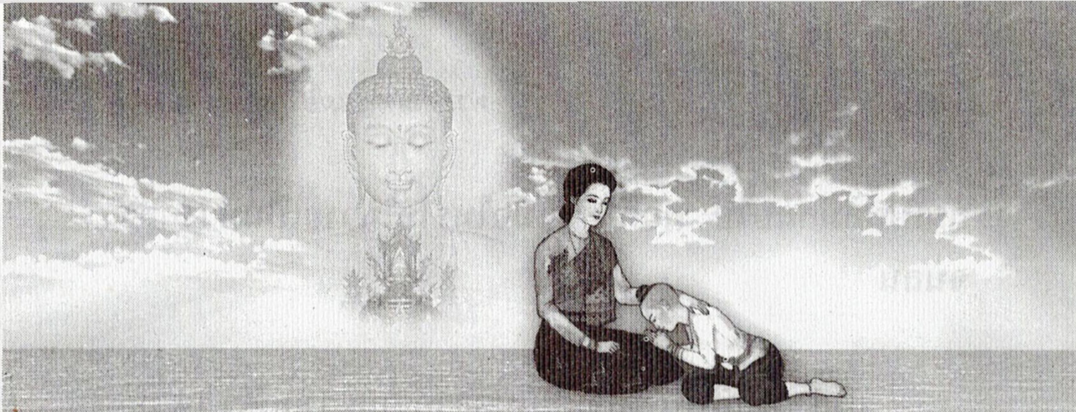
พระมหาคุณ ๑๐ ประการกว่ากำเนิดเลี้ยงดูลูกจนเติบใหญ่ เป็นความทุกข์ที่แม่แบกรับไว้ ดังที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสรรเสริญถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ว่า

ประการ ที่หนึ่ง
พระคุณที่ปกปักรักษา ขณะอยู่ในครรภ์

ได้ร่างเป็นมนุษย์รู้ไว้คือสิ่งประเสริฐสุดในจักรวาล สรรพสัตว์เป็นจำนวนนับไม่ถ้วนโคจรอยู่ในโลกมืดนับแสนกัป โลกแห่งรูปลักษณ์น้อยนักจักได้มาซึ่งร่างเป็นคน แท้จริงเป็นเหตุสัมพันธ์เกื้อจากอดีตชาติ คือปัจจัยที่ได้อาศัยเข้ามาสู่โลกจุติเกิดในครรภ์แม่ นับแต่เริ่มปฏิสนธิจนครบห้าเดือน ทารกน้อยในครรภ์ค่อย ๆ พัฒนาเจริญวัยจนปรากฏให้เห็นเป็นรูปร่างของอวัยวะภายในส่วนบนทั้งห้า ส่วนล่างทั้งหก ย่างเข้าเดือนที่หกประสาททั้งหกครบบริบูรณ์ แม่ต้องทนแบกทุ่นน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นทุกวันอย่างไม่ลดลา แม้มันจะหนักหน่วง

ปานภูเขา แต่ไม่เคยถ่วงความรัก ความอาทรที่ใจ แม่นี้มีให้แก่ลูก แม้น้ำหนักของลูกเพิ่มเท่าใดเป็นความหมายให้แม่นี้ยิ่งเพิ่มความเป็นห่วงมากขึ้นเท่านั้น ยามที่ลูกเคลื่อนไหวภายในแม่เข้าใจเหมือนเป็นสัญญาณตอบ ทำให้แม่รู้สึกสะเทือนขวัญไม่ต่างอะไรกับแผ่นดินไหว แต่ก็อดกังวลไม่ได้แม้ทำใจหยุดคิดเป็นบางครั้ง แต่จิตใจก็ยังจดจ่ออยู่กับลูกทุกเวลา ที่ผ่านมาเคยรักสวยรักงามตามประสา มาบัดนี้ก็ปล่อยปละละเลยไม่ไยดี

ประการ ที่สอง

พระคุณที่ทนรับความเจ็บปวด ขณะคลอด

แม่รอคอยนับวันคืนมาจนครบ เพื่อวันนี้จะได้ยลโฉมหน้าลูกตลอดเวลายาวนานนับสิบเดือนที่แม่เฝ้าฟูมฟักทารกน้อยในครรภ์เป็นสายใยความผูกพันลึกซึ้ง ช่วงนาทีที่แม่รอคอย เหลืออีกไม่นานและเป็นนาทีแห่งความระทึกที่ตราตรึงอยู่ในความทรงจำของแม่ตลอดชีวิต ด้วยสุขภาพแม่นี้ไม่ดีนัก เกรงว่าไม่มีกำลังพอที่จะคลอดลูกออกมาให้ปลอดภัยได้ ความเจ็บป่วยคุกคามประดังเข้ามาทำให้แขนขาเมื่อยล้า ความอ่อนเพลียเข้ามาแทนที่ ทุกวันคืนมีอาการวิงเวียนหน้ามืดอ่อนกำลังเกินกว่าประคองกายได้ ทรุดตัว

ล้มเป็นลมสลบไป พอตื่นขึ้นเมื่อไหร่ใจไม่วายเป็นห่วงกลัวจนลน

มาถึงนาทีนี้ ในจิตใจเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เพราะเป็นห่วงความปลอดภัยของลูก น้ำตาไหลหลั่งพรั่งพรู บอกกล่าวญาติมิตรด้วยความเป็นกังวลว่า

"สิ่งที่ฉันกลัวนั้น ไม่ใช่ความปลอดภัยของตนเอง แต่กลัวว่ายมทูตไม่ปรานีแย่งชีวิตน้อย ๆ ของลูกรักไปจากฉัน"

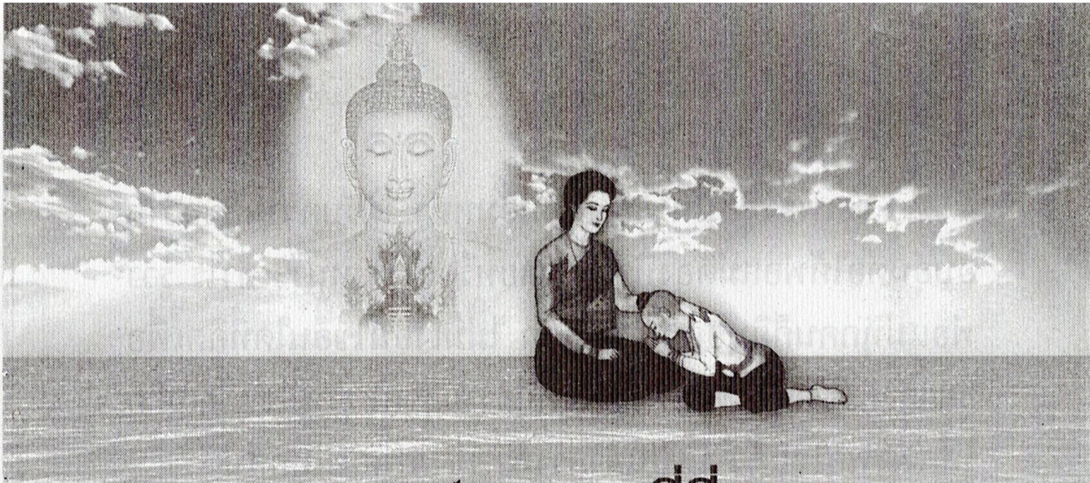
ประการ ที่สาม

พระคุณที่ให้กำเนิด อย่างปลอดภัยจนลืมทุกข์

กว่าลูกน้อยจะได้ออกมาดูโลก แม่ต้องสูญเสียเรี่ยวแรงมากมายมหาศาล ความเจ็บปวดทุกข์ทรมานเหมือนร่างกายแขนขาถูกฉีกขาดเป็นชิ้น ๆ อวัยวะภายในเหมือนถูกทะลวง โลหิตที่หลั่งไหลทะลักออกมายิ่งกว่าเพชฌฆาตฆ่าหมูฆ่าแพะ แม่จำต้องกรีดร้องเพื่อบรรเทาความเจ็บปวดทุรนทุราย การคลอดลูกได้แต่ละครั้ง เหมือนผ่านสมรภูมิศาสตรานับร้อยพันเล่มทิ่มแทง ความเจ็บปวดเกินกว่าที่แม่จะทนไหว ครั้งแล้วครั้งเล่าที่แม่ต้องเป็นลมหมดสติไป

เมื่อช่วงวินาทีวิกฤติผ่านพ้นไป หัวใจแม่เหมือนได้ถูกชุบชีวิตขึ้นมาใหม่เมื่อได้เห็นใบหน้าและร่างของเจ้าตัวน้อย ๆ ความปีติยินดีและความสุขเข้าแทนที่จนลืมความเจ็บปวดไปชั่วขณะเมื่อลูกน้อยอยู่ในอ้อมกอด แม่ก็เปี่ยมด้วยรอยยิ้มแห่งความสุขใจครั้นเวลาผ่านไปไม่นาน ความเจ็บปวดบาดแผลก็กลับเข้ามาทันที

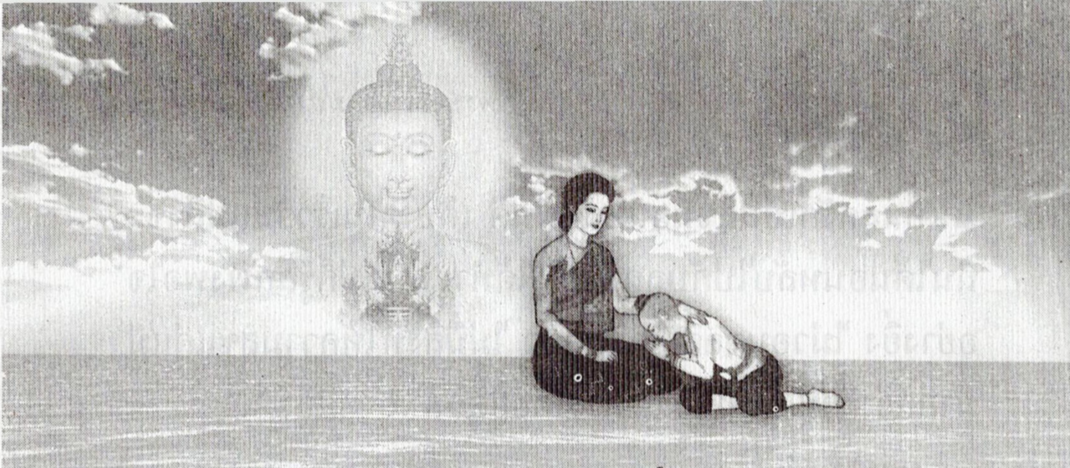

ประการ ที่สี่
พระคุณที่ละทิ้งความสุข ทุกข์ทนกล้ำกลืน

พระคุณของพ่อแม่ที่มีต่อลูกนั้นยิ่งใหญ่เหนือกว่าสิ่งใด ๆ ในโลกนี้ที่ลูกจะทดแทนได้ เหนือกว่าถ้อยคำใด ๆ ที่จะร้อยเรียงกล่าวบรรยายได้จบสิ้นเพราะเหตุใดเพียงคำเดียว นั่นคือความรักและห่วงใยที่พ่อแม่มีให้ลูกพ่อแม่นั้นเป็นได้ยิ่งกว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ตลอดชีวิตของท่านคอยให้การปกป้อง คอยคุ้มครอง คอยดูแลเอาใจปักไว้อยู่กับลูกทุกคืนวัน ความสุขความสบายที่ไหนมีก็พยายามเสาะแสวงหามามอบให้ ยามที่ลูกต้องการสิ่งใด สมหวังได้ไม่นานเกินรอคอย ในบางครั้งอาจจะปฏิเสธสิ่งที่ลูกต้องการ ใช่ว่าพ่อแม่ไม่เสียใจ ต่างกล่าวโทษตนเองที่ไม่อาจทำให้ลูกสมหวังได้

ขอเพียงลูกนั้นได้รับความอิ่มหนำ ได้รับความสุขความอบอุ่นต่อให้พ่อแม่ต้องหิวกระหายหรือเหน็บหนาวเท่าไร รู้ว่าพ่อแม่ทุกคนก็ยินยอมทำเพื่อลูก ไม่มีเงื่อนไขอื่นใดที่คิดเพื่อลูกแล้วทำให้ไม่ได้ ขอเพียงให้ลูกมีความสุขเบิกบานใจ พ่อแม่ ก็รู้สึกพึงพอใจแล้ว นี่เป็นคำสารภาพจากพ่อแม่ทุกคน

“ต่อให้ลำบากตรากตรำสักเพียงใด ทำทุกอย่างเพื่อลูกได้มิหน่ายเลย”

ประการ ที่ห้า
พระคุณที่เสียสละ
ปลีกจากที่แห้งทนอยู่ที่เปียก

เพราะรักที่แม่มีต่อลูกนั้นหาสิ่งใดเปรียบมิได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการเสียสละความสุขความสบายที่เคยมี ให้ลูกเบิกบานใจไม่ว่าที่นุ่ม ที่ที่สบาย ที่ที่อบอุ่น เพียงให้ลูกมีสุขอนามัยที่ดีแม่ยอมทนนอนทนนั่งในที่เปียกชื้นได้ แม่ยินดีปรนนิบัติรับใช้ลูกโดยไม่เคยแสดงความรังเกียจแม้ถ่ายไม่เป็นที่ แม่ตามเช็ดตามซักล้างไม่หยุดหย่อน ยามลูกหลับใหลแม่คอยพัดวีให้เพลิดเพลินใจ ยามลูกกระหายแม่คอยป้อนให้ดื่มนมจากอก ลมเย็นผ่านมาลูกยาหนาวกายแม่กลัวหนาวสั่นโอบอุ้มลูกไว้ สองแขนเป็นป้อมปราการให้ความอบอุ่น ขอแค่

ได้เห็นลูกรักเป็นสุขนอนหลับฝันดี เติบโตในเร็ววันแม่ถึงจะกินได้นอนหลับไปกับลูกด้วย ได้ทำแค่นี้แม่ก็รู้สึกพึงพอใจอย่างยิ่ง ไม่วอนขอสิ่งใดอีกแล้ว ไม่มีสิ่งที่ให้ความสุขแก่แม่มากกว่าสิ่งนี้ นั่นคือ... การได้อยู่ดูแล

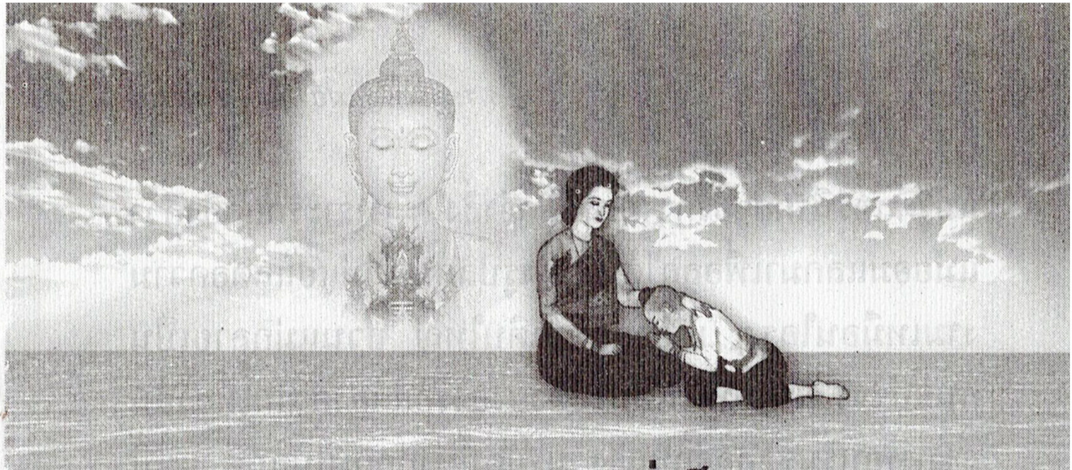

ประการ ที่หก

พระคุณของค่าน้ำนม และเฝ้าเลี้ยงดู ด้วยความทะนุถนอม

แม่นั้นเปรียบประดุจ มหาปฐพี ส่วนพ่อนั้นเล่าก็เหมือนแผ่นฟ้าอันกว้างใหญ่ ที่คอยปกป้องผืนแผ่นดิน พระคุณของพ่อแม่จึงมีความยิ่งใหญ่เทียบได้กับแผ่นฟ้ามหาปฐพีนั่นเทียว เหนือสิ่งอื่นใดพ่อแม่นั้นมอบความรักให้ทั้งหมดที่มีให้กับลูกยิ่งไปกว่ารักชีวิตตน โดยไม่มีความรังเกียจแม้แต่น้อย ถึงแม้ในรูปร่างหน้าตา คนอื่นอาจจะมองลูกของแม่ไม่สวยไม่หล่อ แต่ในดวงใจของพ่อแม่ไม่เห็นใครสวยและหล่อไปกว่าลูก ขี้เหล่ก็แค่ในสายตาของคนอื่น

แต่ไม่เคยขี้เหล่ในสายตาของแม่ หรือแม้กระทั่งลูกที่เกิดมามีร่างกายไม่สมประกอบ แม่ไม่เคยแสดงความชิงชังรังเกียจแม้แต่น้อย ความน่ารักน่าเอ็นดูของลูกแม่ไม่เคยเห็นว่าพิการ ลูกพิการก็เพียงภายนอกแต่ไม่เคยพิการในหัวใจแม่ นั่นเป็นเพราะว่าลูกคือแก้วตาดวงใจของพ่อแม่ ความรัก ความห่วงใย ความสงสารที่มีต่อลูกมีมากเกินกว่าที่ลูกจะรู้จะเข้าใจ

ประการ ที่เจ็ด

พระคุณที่คอยเฝ้าเพียร ทำเพื่อลูกจนลืมดูแลตัวเอง

แต่ก่อนนี้แม่รักสวยรักงามตามประสา หน้าตาสวยสดใสดุจดอกไม้ถึงฤดูกาลแรกแย้ม วงคิ้วโค้งดุจกิ่งหลิวอันเขียวขจี สีหน้าแม่นี้อิ่มเอิบสวยสะพรั่งงามวิไลดังดอกบัวบาน ทั้งร่างกายและจิตใจที่ร่าเริง

แต่เมื่อกาลเวลาหมุนเวียนเปลี่ยนผันไป ใบหน้าแม่กลับกลายเป็นหมองคล้ำ แม่ตรากตรำงานหนักจนลืมเหลียวแลเอาใจใส่ตนเอง ผมเผ้าก็ปล่อยปละไม่สนใจคิดจะหวี มือไม้ที่เคยอ่อนนุ่มละมุนละไมกลายเป็นหยาบกระด้าง เพราะต้องออกแรงซักล้างทำความสะอาดให้กับลูกจนไม่มีเวลามาใส่ใจ

แม่รู้ดีสตรีนี้รักสวยรักงามเหนือกว่าสิ่งใด เพราะรักลูกยิ่งกว่า แม่ยอมแลกมาเพื่อลูกได้ ตัดทิ้งรูปลักษณ์ไม่แยแสต่อความงามเหมือนใคร ๆ เลี้ยงลูกจนเติบใหญ่ ส่วนแม่กลายเป็นคนแก่ชรา บนใบหน้าเต็มไปด้วยร่องรอยของความเหี่ยวย่น สุขภาพก็เริ่มชะลออ่อนแรง มาบัดนี้หากลูกเป็นคนดี แม่นี้ไม่เสียแรงและผิดหวังเลย

ประการ ที่แปด

พระคุณที่คอยคิดถึง
ห่วงหายามจากไกล

ครอบครัวเป็นสุขเมื่ออยู่พร้อมหน้ากันทั้งพ่อแม่ลูก หรือญาติสนิทเพื่อนพ้องที่รู้จักรักใคร่ ยามเมื่อมีใครมาจากไป ความโศกเศร้าเสียใจก็มาถึง เรื่องที่คนเราเป็นทุกข์มากที่สุดคือ ความตายมาพลัดพรากต้องจากกันชั่วนิรันดร แต่การจำพราก จากกันทั้งที่ยังอยู่เป็นความทรมานยิ่งกว่า รู้ว่าลูกต้องออกจาก บ้านสู่แดนแสนไกลแม่ปวดร้าวหนักหนา หัวใจเหมือนถูก คมมีดปลิดชีวา หรือเป็นเพราะเวรกรรมแต่ปางไหนมาพราก ลูกจากอ้อมอกแม่ไป ความอาลัยอาวรณ์แสนสุดซึ้ง เช้าค่ำ ทุกเวลาเฝ้าห่วงหาหวนนึกถึงเมื่อก่อนมาบัดนี้ทิ้งแม่อ้างว้าง

อยู่ตามลำพัง ปีแล้วปีเล่าเงียบหายไปไม่ส่งข่าว ได้แต่หวัง วิงวอนขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองให้ลูกได้ปลอดภัย พ่อแม่ ที่แก่ชราอยู่บ้านเฝ้ารอใช้น้ำตาล้างหน้าต่างน้ำ ตกสภาพเวทนา ดั่งวานรสูญเสียลูกรัก ในดวงใจปวดร้าวร่ำไห้เรียกตะโกน โหยหาเจียนจะขาดใจ

ประการ ที่เก้า

พระคุณที่เฝ้าคำนึง ติดตามเอาใจใส่

พระคุณพ่อแม่นั้นยิ่งใหญ่มากเหลือล้นกว่าที่จะพรรณนาได้หมด แม้แต่พระพุทธองค์กล่าวทดแทนบุญคุณพ่อแม่นั้นมิใช่เรื่องง่ายเลย มีใครในโลกนี้จะเป็นได้ดังพ่อแม่เรา ยามใดที่ลูกลำบากพ่อแม่นั้นก็ต้องมาเป็นทุกข์กับลูกด้วย ถ้าหากแทนกันได้แม่นั้นยินยอมแบกรับความทุกข์ของลูกไว้แต่เพียงผู้เดียว

ยามที่ลูกจากบ้านไป แม่ก็ได้แต่สวดมนต์ภาวนาพ้นเคราะห์พ้นภัยเดินทางไกลขอให้ลูกโชคดี อีกทั้งเป็นห่วงสุขภาพเจ็บไข้ไม่สบาย อย่าช้ารอรีเชื่อฟังแม่ให้ดีรีบไปรักษา

ราตรีเหน็บหนาวอย่าลืมห่มผ้าแม่ย้ำหนักหนาดูแลร่างกาย รู้แบ่งเวลาพักผ่อนให้เต็มที่อย่าหักโหมเกินความพอดี แม่นี้ไม่วางใจอย่าให้แม่รู้ลำบากเจ็บไข้ความทุกข์ท่วมใจประดังเข้ามา

อันที่จริงลูกนั้นลำบากเพียงเล็กน้อย แต่แม่นั้นทุกข์แทนลูกเสียมากมาย เช่นนี้เองคือพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่พ่อแม่มอบให้แก่ลูก คือความรัก ความเมตตาจนล้นทรวง

ประการ ที่สิบ

พระคุณที่ให้ความรักใคร่ ผูกพันอย่างลึกซึ้ง

ความรักความเมตตาของบิดามารดา เสมือนดั่งดวงตะวันจันทราที่สาดส่องบนผืนพสุธา ชั่วนาตาปีโดยไม่คิดหวังค่าตอบแทนแต่อย่างใด เป็นบุญคุณอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งที่ธรรมชาติได้ประทานให้แก่สิ่งมีชีวิตบนพื้นพิภพอันกว้างใหญ่ เช่นเดียวกับพระคุณของพ่อแม่นั้นหาเปรียบมิได้เลย เพราะความรักความผูกพันอันลึกซึ้งที่พ่อแม่ให้แก่ลูกไม่มีวันจืดจางตราบชีพมลาย อันรักใด ๆ ในใต้หล้าว่าเที่ยงแท้แต่รักแม่ที่มีให้ไม่เป็นอื่น คือความรักอันยั่งยืนชั่วนิรันดร ต้นปลายนั้นเสมอกันไม่เอนเอียง

ผ่านชีวิตร้อนหนาวมาด้วยกัน จนกระทั่งบัดนี้พ่อแม่นั้นแก่เฒ่าชราลงไปมาก แม้อายุอานามเกือบร้อยปี แต่คามรักที่มีให้แก่ลูกวัยแปดสิบก็ยังไม่เสื่อมคลายไปจากใจ ยังเอ็นดูยังรักใคร่ไม่แปรเปลี่ยน หากถามว่าความรักที่มีให้ลูกนี้จะสิ้นสุดลงเมื่อไหร่ แม่ตอบได้เมื่อความตายมาพรากให้จากกัน

การกระทำอันเป็นเหตุให้พ่อแม่ต้องเสียใจเป็นบาปอันหนักหนา ดังที่พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

“ดูกรอานนท์ เราแลเห็นเวไนย์ทั้งหลายแม้นเป็นมนุษย์ แต่อุปนิสัยนั้นดูช่างเขลาเบาปัญญา จิตใจถูกอวิชชาบดบัง เพราะเหตุใดเล่า ก็เขาเหล่านั้นไม่เคยคิดถึงบุญคุณของพ่อแม่ ไม่ได้ตั้งอยู่ในความเคารพ ไม่ตั้งอยู่ในการเทิดทูนบูชา ไม่ตั้งอยู่ในความกรุณา ไม่ตั้งอยู่ในโอวาทเชื่อฟังคำพ่อแม่ เช่นนี้แล”

“ดูกรอานนท์ พึงระลึกเสมอว่าแม่อุ้มครรภ์จนครบ ๑๐ เดือน เดิน ลุก นั่ง ทรมานไม่เป็นสุข ปานประหนึ่งแบกภาระอันหนักหน่วง แต่ละช่วงกินดื่มไม่เจริญในอาหาร ดังว่าคนป่วยที่อาการเจ็บเรื้อรัง รอกระทั่งวันกำหนดได้มาถึงต้องทนรับทรมานซึ่งทุกข์อันหนักหนาจำต้องให้กำเนิดเกิดลูกยา หวาดผวาอนิจจังมาพรากไป

ดั่งหมูแพะถูกฆ่าถูกมีดเชือด พสุธาเต็มด้วยเลือดนองหลั่งไหล เหล่านี้คือความทุกข์ของผู้เป็นแม่”

การทรมานช่วงนาทีวิกฤติผ่านพ้น ให้กำเนิดชีวันกายลูกยา ทนกล้ำกลืนไม่หวังสุขในอุรา โอบรักษาอุ้มชูเลี้ยงดูแล คอยชำระทำความสะอาดให้ไม่กลัวความเหนื่อยใดไม่เมื่อยล้า อดทนต่อความหนาวร้อนนานา ไม่กลัวความทรมานลำบากกาย ที่แห้งนั้นให้ลูกนอนสบาย ที่เปียกแม่เอากายทับแทนได้ ผ่านพ้นไปสามปีลูกเจริญวัย นมที่ลูกดื่มกินไปคือเลือดมารดา

จากทารกเด็กเล็กจนเติบใหญ่ เจริญวัยเติบโตได้ถึงวันนี้ ท่านสอนสั่งคุณธรรมจารีตดี จนยามมีคู่ครองได้ออกเรือน ไม่เท่านั้นยังเสาะหาการงานให้ ลืมความทุกข์มากมายระทมยาก ร้อยพันเท่าความทุกข์ความลำบากไม่ปริปากเอ่ยวจีทวงบุญคุณ

เมื่อคราวลูกต้องล้มหมอนนอนเจ็บไข้ ทั้งพ่อแม่กังวลใจร้อนรนอมความทุกข์ อดหลับอดนอนเฝ้าคอยพยาบาลด้วยความหวั่นวิตกแม่ถึงกับล้มป่วย แต่ไม่เคยใยดีเรื่องของตน ยอมอดทนจนกว่าลูกจะหายไข้ เมื่อลูกนี้อาการดีขึ้นมาเท่าไหร่ ทันทีไข้แม่หายได้กลับเหมือนเดิม

“

แม่อุ้มครรภ์มาจนครบสิบเดือน
เดิน ลุก นั่ง ทรมาน ไม่เป็นสุข ปาน
ประหนึ่งแบกภาระอันหนักหน่วง
แต่ละช่วงกินดื่มไม่เจริญอาหาร
ดังว่าคนป่วยที่อาการเจ็บเรื้อรัง
รอกระทั่งวันกำหนดได้มาถึง

”

นับวันคืนคอยเลี้ยงดูหวังเพียงให้ลูกเติบโตเป็นหนุ่มสาว ครั้นโตเป็นผู้ใหญ่ลูกบางคนกลับไม่รู้จักกตัญญูรู้คุณ คำกล่าวตักเตือนด้วยความหวังดีมาบัดนี้ไม่ยอมที่จะรับฟัง ทั้งยังต่อล้อต่อเถียงพ่อแม่อย่างไม่ยำเกรง มักแสดงความเป็นนักเลงด้วยความขุ่นเคือง มีเรื่องไม่พอใจก็ใช้ท่าทีข่มเหง ดุดันจริยาที่ร่ำเรียนมานั้นหามีไม่ ใช้สายตาจับจ้องด้วยความดุร้าย รังแกได้ในหมู่ญาติสายสัมพันธ์ เสียแรงที่พ่อแม่นั้นส่งเสียเล่าเรียนให้มีความรู้การศึกษา แต่กลับมาไร้คุณธรรม

ลืมแล้วคำที่พ่อแม่พร่ำสอน พี่น้องหวังดีว่ากล่าวตักเตือนก็พาลหาเรื่องทะเลาะวิวาท กิริยาท่าทางอวดอง ทะนงตน

ทำตามใจ ไปไหนมาไหนไม่ค่อยบอกกล่าว ทิ้งให้พ่อแม่เป็นห่วงอยู่หลัง

เมื่อยังเยาว์วัยไร้เดียงสา ทุกคนให้ความรักใคร่เอ็นดูทะนุถนอม ใครต่อใครเอาอกเอาใจไปทุกอย่าง ครั้นเติบใหญ่กลายเป็นคนแข็งกระด้าง กิริยาเย่อหยิ่งเอาแต่ใจไม่ฟังเหตุผล พ่อแม่ดุด่าว่ากล่าวทำรำคาญ บังเกิดความโกรธปฏิเสธความห่วงใย หันหน้าไปคบหาสมาคมกับคนพาล ปลูกฝังติดนิสัยเลวทรามจนนานวันเห็นกงจักรเป็นดอกบัว

พ่อแม่บางคนเสียอกเสียใจ เมื่อรู้ความจริงลูกไม่ตั้งใจเรียนคบเพื่อนไม่ดี ชวนกันประพฤติในทางที่ผิด เป็นนักเลง

> **“ลืมแล้วคำที่พ่อแม่พร่ำสอน พี่น้องหวังดีว่ากล่าวตักเตือน ก็พาลหาเรื่องทะเลาะวิวาท กริยาวาจาท่าทางอาจองทะนงตนทำตามใจ ไปไหนมาไหนไม่เคยบอกกล่าว ทิ้งให้พ่อแม่เป็นห่วงอยู่หลัง”**

อันธพาลก่อการวิวาท เป็นโจรลักขโมยสร้างความเดือดร้อนแก่ชาวบ้าน เล่นการพนัน ลุ่มหลงอบายมุขทำผิดกฎหมาย สร้างความเสียหายแก่พี่น้อง พ่อแม่ต้องเป็นทุกข์ระทมขมขื่น เข้านอกออกในไม่เคยทักทายเอ่ยถามทุกข์สุขพ่อแม่กินอยู่หลับนอนอย่างไรไม่สนใจเหลียวแลปรนนิบัติ

บ้างมีพ่อแม่ที่เป็นหม้าย จำต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างเดียวดายตามลำพังทั้งที่อยู่ด้วยกันแต่เห็นแม่นั้นเป็นคนอื่นท่าทีเมินเฉย ปล่อยปละละเลยหากินตามยถากรรม ทิ้งให้หนาวเหน็บเจ็บปวดกายาไม่สนไม่แคร์ไม่ดูแลถามไถ่ แม่ทอดถอนใจด้วยความขมขื่น น่าสงสารผู้เป็นแม่แอบร้องไห้เสียใจทุกค่ำคืน ได้แต่รำพึงรำพันกับตนเอง โธ่เอ๊ย ลูกเราหลงผิดคิดไป ใยเห็นการปรนนิบัติรับใช้คนเฒ่าคนแก่เป็นความอับอาย กลัวเพื่อนพ้องจะพากันนินทา

อีกประการ ลูกบางคนยอมทนเหนื่อยยากตรากตรำลำบาก ทำมาหากินได้เงินทองทรัพย์สินมาเท่าไหร่ก็เอาไปประเคนให้ลูกเมียได้อยู่ดีกินดีจับจ่ายใช้สอยกันอย่างเต็มที่ ปรนเปรอปรนนิบัติเป็นสุขสำราญ ครอบครัวบางคนมีความสุขเหลือล้นปล่อยแม่ขัดสนไม่มีความละอาย หากเมียเป็นใหญ่อยู่ใต้บังคับยิ้มรับทนได้ คำเตือนผู้ใหญ่ไม่สนใจใยดี

บ้างลูกสาวที่ออกเรือนไปอยู่กินกับสามีจิตใจก็เปลี่ยนไปไม่เหมือนก่อน ที่เคยกตัญญูต่อพ่อแม่ บัดนี้พ่อแม่สอน

“

บัดนี้ข้าพระพุทธเจ้าฯ ทั้งหลายเพิ่งได้รู้อย่างลึกซึ้ง ตัวเองเป็นคนบาป เป็นลูกอกตัญญู แต่ไหนแต่ไรไม่เคยรู้ว่าพ่อแม่มีพระคุณมากมายเช่นนี้ รู้สึกตนเองเป็นผู้โง่เขลา เหมือนคนเมาหลงทางเดินยามราตรี

”

ด้วยความหวังดีกลับไม่พอใจ แต่ถูกสามีรังแกทุบตีแค่ไหนก็ยอมทน ทำได้ทุกอย่างเพื่อสามี ตรงข้ามกับครอบครัวของตนเอง นับวันค่อย ๆ เหินห่างพ่อแม่ญาติพี่น้อง

บ้างติดตามสามีไปอยู่ต่างแดน เงียบหายไปไม่ติดต่อกลับ บ้างชักชวนกันไปทำงานต่างถิ่นจนต้องทิ้งบ้านทิ้งช่องทิ้งพ่อแม่ให้อยู่เดียวดาย บ้างก็ไปทำมาค้าขายจำต้องเหินห่างบ้านเกิดเมืองนอน บ้างไปแต่งงานไปมีครอบครัวใหม่จนลืมคิดกลับมาเยี่ยมพ่อแม่ บ้างไปตั้งรกรากถิ่นฐานอยู่แดนแสนไกลยิ่งทำให้พ่อแม่เป็นห่วงคิดถึงแทบใจจะขาด ทำไมลูกจากไปไม่กลับมา หรือถูกคนกลั่นแกล้งให้ร้ายใส่ความจนเกิดเรื่อง

เดือดร้อน หรือถูกจับไปลงโทษ ถูกทุบตี ติดคุกติดตะราง รับความทรมานหรือเจ็บไข้ได้ป่วยจนถึงขั้นอาการหนัก หรือต้องร่อนเร่พเนจรหาเช้ากินค่ำอดอยากยากไร้ หรือถูกคนดูหมิ่นเหยียดหยามชีวิตระทมขมขื่น หรือไม่สมหวังต้องร่อนเร่ไปตามถนนหนทางอย่างไร้แก่นสาร

ในที่สุดความตายก็มาพรากไปอย่างน่าเวทนา บ้างกลายเป็นศพไม่มีญาติ ทิ้งกายสลายเน่าเปื่อยตากแดดตากลมเหลือเพียงกองกระดูกกลาดเกลื่อน ไม่มีใครที่ไหนเอาไปฝัง เมื่อชีวิตจบลงก็หมดโอกาสที่จะได้พบหน้าพ่อแม่พี่น้องอีกต่อไป วิญญาณก็อยู่ต่างแดนยากกลับคืนสู่บ้านเกิด ต่างภูมิต่างโลก จำต้องพรากกันชั่วกาลนาน ไม่มีโอกาสที่จะได้ตอบแทนพระคุณพ่อแม่ในชาตินี้

น่าสงสารผู้เฒ่าทั้งสองที่อยู่ทางบ้านยังไม่รู้เรื่องราว ตั้งตารอคอยอยู่ทุกคืนวัน เฝ้าคอยลูกรักอยู่ทุกเวลาไม่เห็นแม้แต่เงาก็ยังชะเง้อหาหวังว่าลูกจะกลับมา เตรียมรับขวัญรอคอยตั้งแต่ลูกจากไปจิตใจแม่ยังคงห่วงหาส่งใจติดตามไปไม่เคยหยุดพัก คิดถึงคราใดร้องไห้เสียใจนัยน์ตาฝ้าฟางจนมืดบอดบ้างก็เศร้าโศกเสียใจจนระงับไม่ไหว จนเป็นลมล้มป่วยร่างกายซูบผอมทรมานจนตรอมใจตาย แม้กายจะแตกสลายแต่วิญญาณก็ยังไม่วายเฝ้าคิดถึงลูกไม่ยอมตัดใจ

ถ้าหากบัดนี้แม่ลูกได้พบกันสักคราจะดีสักเพียงไหน ความคิดถึงที่พ่อแม่มีให้แก่ลูกแนบแน่นติดตรึงอยู่ในหัวอก ไม่มีวันหายไปจากใจ พระคุณของพ่อแม่ยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใดในใต้หล้า ความผิดของลูกที่อกตัญญูนั้นบรรยายไม่จบสิ้น แต่บุญคุณของพ่อแม่นั้นยากยิ่งที่จะตอบแทนได้

บัดนั้นเมื่อทุกคนได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระผู้มี-พระภาคเจ้าแล้วทุกคนก็ทรุดกายลงกับพื้นด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้ง บางคนถึงกับตือกชกหัวทำร้ายตัวเอง บางคนเลือดออกตามขุมขนทั่วร่างกาย บางคนถึงกับเป็นลมล้มสลบลง ต่างร้องออกมาด้วยความเสียใจ ทุกข์จริงหนอ ! ปวดร้าวใจจริงหนอ ! บัดนี้ข้าพระพุทธเจ้าฯ ทั้งหลายเพิ่งได้รู้อย่างลึกซึ้งตัวเองเป็นคนบาป เป็นลูกอกตัญญู แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยรู้ว่าพ่อแม่มีพระคุณมากมายเช่นนี้ รู้สึกตนเองเป็นผู้โง่เขลาเหมือนคนเมาหลงทางเดินยามราตรี มาบัดนี้ได้รู้สึกสำนึกผิดหัวใจเหมือนถูกปลิดชีพแทบสลาย ขอพระองค์ฯ ทรงโปรดเมตตาชี้แนะให้ ทำประการใดจะตอบแทนซึ่งพระคุณของบุพการี

เหนือสิ่งอื่นใด คือ การทดแทนคุณ

พุทธพจน์

แม้ว่าบุคคลใดเอาพ่อแบกไว้ที่ไหล่ซ้าย เอาแม่แบกไว้ที่ไหล่ขวาวนรอบเขาพระสุเมรุเป็นจำนวนหนึ่งแสนกัป จนไหล่ทั้งสองข้างบดถึงเนื้อเถือกระดูกแทงกระฉูดถึงไขข้อโลหิตไหลอาบท่วมถึงข้อเท้า ก็มิอาจทดแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของบุพการีได้

แม้นว่าบุคคลใด กำลังประสบภัยอดอยาก เพื่อช่วยให้พ่อแม่มีชีวิตรอด จึงตัดเอาเนื้อของตัวเองหั่นเป็นชิ้น ๆ ทำเป็นอาหารให้พ่อแม่กินประทังความหิว ทำเช่นนี้เป็นจำนวนถึงหนึ่งแสนกัป ก็มิอาจจะทดแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของบุพการีได้

แม้นว่าบุคคลใดเพื่อที่จะตอบแทนพระคุณพ่อแม่ จึงควักนัยน์ตาทั้งสองของตนมาถวายแด่องค์ตถาคต เอาบุญกุศล

“ข้าพระองค์ฯ อันตัวเราทั้งหลาย ช่างบาปหนักหนา ทำอย่างไรหนอจึงจะทดแทนพระคุณแห่งบุพการีได้”

นี้อุทิศให้พ่อแม่ ทำเช่นนี้เป็นจำนวนถึงหนึ่งแสนกัป ก็มิอาจทดแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของบุพการีได้

แม้นว่าบุคคลใด เพื่อที่จะตอบแทนพระคุณพ่อแม่ ยอมพลีตนให้คมศาสตรากรูเข้าทิ่มแทงทั่วทั้งกาย นับพัน นับหมื่นแผล ทำเช่นนี้เป็นจำนวนถึงหนึ่งแสนกัป ก็มิอาจจะทดแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของบุพการีได้

แม้นมีบุคคลใด เพื่อที่จะตอบแทนพระคุณพ่อแม่ เอาร่างกายทุบตีจนข้อกระดูกแหลกลาญ แล้วรีดไขเป็นเชื้อไฟจุดประทีปถวายเบื้องหน้าพระปฏิมาเพื่อสักการะพระตถาคต ทำเช่นนี้เป็นจำนวนหนึ่งแสนกัป ก็มิอาจทดแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของบุพการีได้

แม้นมีบุคคลใด เพื่อที่จะตอบแทนพระคุณพ่อแม่ เอาร่างกายกระโจนเข้าไปในดงไฟร้อนระอุ แผลพุพองแสบร้อนแสบไหม้จนร่างกายแตกกระจายเป็นผุยผง ทำเช่นนี้เป็นจำนวนถึงหนึ่งแสนกัป ก็มิอาจทดแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของ

บุพการีได้

แม้นมีบุคคลใดเพื่อที่จะตอบแทนพระคุณพ่อแม่ กลืนกินลูกเหล็กร้อน ไฟเผาผลาญทรวงใน ตับ ไต หัวใจ ไส้ จนประทุทะลักออกมา ทำเช่นนี้เป็นจำนวนถึงหนึ่งแสนกัป ก็มิอาจทดแทนพระคุณของพ่อแม่ได้

บัดนั้น เมื่อชนทั้งหลายได้สดับฟังพระธรรมเทศนาของพระผู้มีพระภาคเจ้าจบลง ต่างรู้สึกรันทดใจในหัวอก หลั่งน้ำตาด้วยความปวดร้าวในดวงใจร้องไห้คร่ำครวญไม่หยุด รู้สึกนึกต่อความผิดบาปละอายแก่ใจเป็นยิ่งนักเมื่อพิจารณาดูแล้วทุกวิถีทางเพื่อกระทำการตอบแทน จึงได้เปล่งวาจาออกมาพร้อมกัน กราบทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า "ข้าพระองค์ฯ อันตัวเราทั้งหลายช่างบาปหนักหนา ทำอย่างไรหนอจึงจะทดแทนพระคุณแห่งบุพการีได้ ?"

พระผู้มีพระภาคได้ตรัสว่า

"มาตรแม้นปรารถนาทดแทนพระคุณ จงคัดลอกพระสูตรเพื่อพ่อแม่ทั้งสวดท่องด้วยจิตศรัทธาแท้ สร้างบุญญาอุทิศให้แก่ท่าน จิตบังเกิดสำนึกขอขมา ปรนนิบัติรับใช้ดูแลท่าน ทำนุพระรัตนตรัยถือศีลสมาทาน อีกหมั่นบริจาคบำเพ็ญกุศลบุญ แม้นทำได้เช่นนี้หนาจึงได้ชื่อว่าบุตรกตัญญู"

วิบากกรรม ของคนอกตัญญู

ผู้ใดเป็นคนต่ำช้า เป็นลูกอกตัญญู ฆ่าบิดาเพราะความโลภหรือเพราะความโกรธ ผู้นั้นต้องหมกไหม้อยู่ในกาฬสุตตนรกสิ้นกาลนานบุคคลผู้ฆ่าบิดาเช่นนั้น ต้องหมกไหม้อยู่ในโลหกุมภีนรก นายนิรยบาลทั้งหลายเอาหอกแทงสัตว์นรกนั้น ผู้ถูกไฟไหม้จนไม่มีหนัง ทำให้ตาบอดให้กินมูตรกินคูถ กดสัตว์นรกเช่นนั้นให้จมลงในน้ำแสบ นายนิรยบาลทั้งหลายให้สัตว์นรกกินก้อนคูถที่ร้อนจัดและก้อนเหล็กแดงอันลุกโพลง ให้ถือผาลทั้งยาวทั้งร้อนสิ้นกาลนาน งัดปากให้อ้าแล้วเอาเชือกผูกไว้ยัดก้อนเหล็กแดงเข้าไปในปาก ฝูงสุนัขแดง ฝูงสุนัขด่าง ฝูงแร้ง ฝูงกา และฝูงนกตะกรุม ล้วนมีปากเป็นเหล็กมากลุ้มรุมจิกกัดลิ้นให้ขาด แล้วกินลิ้นอันมีเลือดไหลเหมือนกินของอันเป็นเดนเต็มไปด้วยเลือด ฉะนั้น

> **"สัตว์นรกนั้นลงไปสู่ห้วงน้ำเช่นกับหนองและเลือด น่าเกลียดดังซากศพเน่า มีกลิ่นเหม็นดุจก้อนคูถ หมู่หนอนในห้วงน้ำนั้นมีกายใหญ่ มีปากเป็นเหล็กแหลม ทำลายผิวหนัง ชอนไชไปในเนื้อและเลือด กัดกินสัตว์นรกนั้น"**

นายนิรยบาลเที่ยวเดินทุบตีสัตว์นรกผู้ฆ่าบิดานั้น ซึ่งมีร่างกายแตกไปทั่วเหมือนผลตาลที่ถูกไฟไหม้ จริงอยู่ ความยินดีของนายนิรยบาลเหล่านั้นเป็นการเล่นสนุก แต่สัตว์นรกต้องได้รับทุกข์ คนที่ฆ่าบิดาเหล่าใดเหล่าหนึ่งในโลกนี้ต้องอยู่ในนรกเช่นนั้น ก็บุตรฆ่ามารดาจากโลกนี้แล้วต้องไปสู่ที่อยู่แห่งพญายมย่อมเข้าถึงความทุกข์อย่างยิ่ง ด้วยผลแห่งกรรมของตน พวกนายนิรยบาลที่ร้ายกาจย่อมบีบคั้นสัตว์ผู้ฆ่ามารดาด้วยผาลเหล็กแดงบ่อย ๆ ให้สัตว์นรกดื่มกินโลหิตที่เกิดแต่ตน อันไหลออกจากกายของตนร้อนดังหนึ่งทองแดงที่ละลายคว้างบนแผ่นดิน

สัตว์นรกนั้นลงไปสู่ห้วงน้ำเช่นกับหนองและเลือดน่าเกลียดดังซากศพเน่ามีกลิ่นเหม็นดุจก้อนคูถหมู่หนอนในห้วงน้ำนั้นมีกายใหญ่ มีปากเป็นเหล็กแหลม ทำลายผิวหนังชอนไชไปในเนื้อและเลือด กัดกินสัตว์นรกนั้น ก็สัตว์นั้นถึงนรกนั้นแล้วจมลงไปประมาณชั่วร้อยบุรุษ ศพเน่าเหม็นฟุ้งไปตลอดร้อยโยชน์โดยรอบ จริงอยู่แม้จักษุของตนผู้มีจักษุย่อมคร่ำคร่าเพราะกลิ่นนั้น คนต่ำช้าเป็นลูกอกตัญญูบุคคลผู้ฆ่าบิดามารดาย่อมได้รับทุกข์เห็นปานนั้น

บัดนี้ เมื่อสาธุชนทั้งหลาย ได้สดับพระธรรมเทศนาอันว่าด้วย พระคุณแห่งบุพการีที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสแล้วนั้น ต่างก้มหน้าร้องไห้ เศร้าโศกเสียใจ กราบทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า

“บัดนี้ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ควรกระทำประการใด จึงจะสามารถตอบแทนพระคุณบุพการี”

พระผู้มีพระภาคตรัสตอบว่า

“แม้นว่าบิดามารดาได้สิ้นชีพจากโลกนี้ไปแล้ว หากต้องการทดแทนพระคุณท่าน จงจัดทำพระสูตรนี้เผยแพร่ไปอย่างกว้างขวาง แม้นทำได้หนึ่งพระสูตรจักสร้างบุญสัมพันธ์ให้แก่พ่อแม่และตนเองได้พบหนึ่งพระพุทธา

แม้นทำได้สิบพระสูตรจักสร้างบุญสัมพันธ์ให้ได้พบสิบพระพุทธา แม้นทำได้ร้อยพระสูตรจักสร้างบุญสัมพันธ์ให้ได้พบร้อยพระพุทธา แม้นทำได้พันพระสูตรจักสร้างบุญสัมพันธ์ให้ได้พบพันพระพุทธา แม้นทำได้หมื่นพระสูตรจักสร้างบุญสัมพันธ์ให้ได้พบหมื่นพระพุทธา

อนึ่ง บุคคลใดสร้างพระสูตรเพื่อเผยแพร่ตักเตือนเวไนย์ย่อมได้รับการปกปักษ์คุ้มครองจากปวงพระพุทธา ยังสามารถช่วยให้พ่อแม่ผู้ให้กำเนิดจุติอยู่บนสวรรค์ เมื่อเขาละโลกนี้ไปแล้ว ย่อมล่วงพ้นนรกของพญายมไปได้”

บัดนี้ พระอานนท์และสงฆ์สาวก รวมทั้งเหล่าเทวดา เทวนาคราช อสูร ครุฑ มโหรค อมนุษย์ ยักษ์ คนธรรพ์ ฯลฯ เมื่อได้สดับฟังธรรมเทศนาที่พระผู้มีพระภาคตรัส ต่างรู้สึกเสียใจ และได้สารภาพบาปต่อพระพักตร์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นประธาน พร้อมใจกันกล่าวคำสัตย์ปฏิญาณว่า

“แม้ร่างกายจะแหลกสลายเป็นผุยผงเถ้าธุลี ผ่านไปเป็นจำนวนแสนกัป ขอให้คำสัตย์ปฏิญาณจะไม่ผิดต่อคำสอนแห่งองค์พระศาสดา

แม้ตะขอเหล็กเกี่ยวลิ้นลากไปถึงพันลี้ คันเหล็กไถคราดย่ำจนสายโลหิตกลายเป็นธารา เป็นจำนวนแสนกัป ขอให้คำสัตย์ปฏิญาณจะไม่ผิดต่อคำสอนแห่งองค์พระศาสดา

แม้กงล้อดาบพันศาสตรา กระหน่ำกลางกายาทิ่มแทงสาสมใจ เป็นจำนวนแสนกัป ขอให้คำสัตย์ปฏิญาณจะไม่ผิดต่อคำสอนแห่งองค์พระศาสดา

แม้ถูกตาข่ายเหล็กพันรอบกาย แสนเจ็บปวดทรมานเป็นจำนวนแสนกัป ขอให้คำสัตย์ปฏิญาณจะไม่ผิดต่อคำสอนแห่งองค์พระศาสดา

แม้ครกยักษ์บดตำร่างแหลกละเอียด เป็นจำนวนแสนกัปขอให้คำสัตย์ปฏิญาณจะไม่ผิดต่อคำสอนแห่งองค์พระศาสดา”

บัดนั้น พระอานนท์ได้กราบทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระสูตรนี้มีชื่อเรียกว่าอย่างไร แล้วจักถือรักษาเช่นไร ?”

พระพุทธองค์ตรัสตอบแก่พระอานนท์ว่า

“พระสูตรนี้ชื่อว่า พระคุณพ่อแม่ยากแท้จะทดแทน จักใช้นามนี้ ขอให้ทุกท่านนำไปปฏิบัติให้จงดี”

บัดนั้น เหล่าภิกษุสงฆ์และสาธุชนทั้งหลาย ฯลฯ เมื่อได้สดับพระวจนะต่างก็บังเกิดความรู้แจ้ง ปีติยินดีเป็นอย่างมากศรัทธาน้อมปฏิบัติตาม โดยจะปฏิบัติตนเป็นลูกกตัญญูกตเวทีอย่างถึงที่สุด จากนั้นต่างถวายความเคารพแล้วถอยจากไป.......

คาถาเงินล้าน

(ตั้ง นะโม ๓ จบ)

นาสังสิโม

พรหมา จะ มะหาเทวา สัพเพ ยักขา ปะลา-ยันติ *(คาถาปัดอุปสรรค)*

พรหมา จะ มะหาเทวา อะภิลาภา ภะวันตุ เม *(คาถาเงินแสน)*

มะหาปุญโญ มะหาลาโภ ภะวันตุ เม *(คาถาลาภไม่ขาดสาย)*

มิเตพาหุหะติ *(คาถาเงินล้าน)*

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย อิตถิ พุทธัสสะ มานีมามะ อิตถิ พุทธัสสะ สวาโหม *(คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)*

สัมปะติจฉามิ *(คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)*

เพ็ง ๆ พา ๆ หา ๆ ฤๅ ๆ *(คำโบราณ)*

(บูชา ๙ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

พระคาถานี้ อานิสงส์แห่งคาถาจะสำเร็จสัมฤทธิ์ผลต่อเมื่อผู้สวด

๑. ปฏิบัติตนเป็นคนกตัญญู รู้คุณบิดา-มารดา และบุพการี

๒. รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์

๓. มีคุณธรรม คือ พรหมวิหาร ๔ (เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา) เป็นหลักใหญ่

เมื่อประพฤติปฏิบัติได้ดังกล่าวแล้ว เมื่อท่านคิดปรารถนาสิ่งใด ในสิ่งที่ไม่ผิดศีลธรรม ล้วนแต่สำเร็จโดยเร็วพลันทุกประการ

ปริศนาธรรม
เพื่อการหลุดพ้นทุกข์

ช่วยด้วย ! ยึดไว้ก็เป็นทุกข์

ช่วยด้วย ! ปล่อยวางก็เป็นทุกข์

ช่วยด้วย ! ใครขังฉันอยู่ในโลก
นานนับล้านอสงไขยปี

父恩重如山·

母德深似海！

孝順父母親·

勝過敬神明！

นิมิตฺตํ สาธุรูปานํ กตญฺญูกตเวทิตา

ความกตัญญูกตเวที เป็นเครื่องหมายของคนดี

~~~~~~

มีจำหน่ายที่ : *เลี่ยงเชียงจงเจริญ*

๑๙๙ ถนนบำรุงเมือง (เยื้องธนาคารกรุงศรีอยุธยา สาขาเสาชิงช้า)
แขวงสำราญราษฎร์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐
โทร. ๐~๒๒๒๒~๖๐๙๕~๖, ๐~๒๒๒๒~๓๗๙๘, ๐~๒๒๒๓~๑๗๒๗, ๐~๒๒๒๔~๑๙๓๖
แฟ็กซ์ ๐~๒๖๒๑~๐๔๓๗ E-mail : rungreong199@yahoo.com www.namobook.com
~~~~~~

พระพุทธองค์ตรัสตอบแก่พระอานนท์ว่า

**"พระสูตรนี้ชื่อว่า พระคุณพ่อแม่ ยากแท้จะทดแทน
จักใช้ นามนี้ ขอให้ทุกท่านนำไปปฏิบัติ ให้จงดี"**

"แม้นว่า บิดามารดาได้สิ้นชีพจากโลกนี้ไปแล้ว
หากต้องการทดแทนพระคุณท่าน
จงจัดทำพระสูตรนี้ เผยแพร่ไปอย่างกว้างขวาง
แม้นทำได้หนึ่งพระสูตร จักสร้างบุญสัมพันธ์
ให้แก่พ่อแม่และตนเอง ได้พบหนึ่งพระพุทธา
แม้นทำได้สิบพระสูตร จักสร้างบุญสัมพันธ์
ให้ได้พบสิบพระพุทธา
แม้นทำได้ร้อยพระสูตร จักสร้างบุญสัมพันธ์
ให้ได้พบร้อยพระพุทธา
แม้นทำได้พันพระสูตร จักสร้างบุญสัมพันธ์
ให้ได้พบพันพระพุทธา
แม้นทำได้หมื่นพระสูตร จักสร้างบุญสัมพันธ์
ให้ได้พบหมื่นพระพุทธา

อนึ่ง บุคคลใดสร้างพระสูตรเพื่อเผยแพร่ตักเตือนเวไนย์
ย่อมได้รับการปกปักคุ้มครองจากปวงพระพุทธา
ยังสามารถช่วยให้พ่อแม่ผู้ให้กำเนิด จุติอยู่บนสวรรค์
เมื่อเขาละโลกนี้ไปแล้วย่อมล่วงพ้นนรกของพญายมไปได้"